

Körkép

Fiatal nő megy tavaszias derűvel az utcán. Látszik rajta, hogy azt képze-
zeli, ez a ragyogó tavasz kizárólag az ő kedvéért van. Magatelten tart-
ja fel a nap felé fitos orrocskáját, mint aki azt mondja a napnak: „No, nem
bánom, megengedem, hogy csókolgass”. Egyszerre valami eszébe villanhat,
mert hirtelen nyugtalanul lefelé tekint. Csakugyan nem tévedett. Meg-
érezte. Kis táskája – melyet balkezében lóbált gondtalanul – már az előbb
kinyílhatott, s most tátott szájjal, félig üresen lapul a kezében. Kipotyogott
belőle minden. Fehér zsebkendője még ott hever mellette, mint valami
földre csapódott, fehér szárnyú pillangó, a szájípirosítója is csak néhány lé-
pésnyire gurult. Villámgyorsan felkapja. Ott hever a kezitükre is, összetör-
ve. De a pénztárcája sehol sincs. Izgalmában elvörösödik és gyors léptekkel
visszafelé indul. Keresi. Tudja, egész bizonyosan tudja, hogy nem fogja
megtalálni, azt régesrég, még a keresés pillanatában felkaphatta valaki a
földről, mégis indul. Még oldalt is keresgéli, s átmegy a túlsó járdára is, ahol
nem is járt. Jobbra-balra nézelődik. Nem akar belenyugodni abba, hogy
nincs többé, s nem bírja otthagyni a veszteség színhelyét, mint az, akinek
meghalt valakije, akit szeretett, tudja, hogy vége van, de nem akarja tudo-
másul venni. Úgy érzi, őt, a kiválasztottat nem érheti veszteség, s pusztán
szeme pillantása is elég lesz ahhoz, hogy felélessze. Ilyen varázspillantások-
kal keresi az eltűnt pénztárcát is. Hiába. Nincs. Végül is sóhajtva belenyug-
szik. Megadóan visszafordul. Megy-megy, bandukol, de már nem olyan
derűs, már nem néz a napba fitos orrocskájával. Lefelé pislant a földre. Lógó
orral. Egyszeribe azt is tudomásul veszi, hogy a nap nem kizárólag érette süt
ilyen édes-melegen.

•

Az óvodában egy reggel nagybátran kilép a három és fél éves Gyuluska és így
szól:

– Isten éltesse soká az óvónénit. Ma van a névnapom.

•

Az utcán hallottuk.

– Nagyon tehetséges kislány a Marika. Gyönyörűen zongorázik. Ha szorgalmasan tanul, pár év múlva csodagyerek lehet belőle.

Ezt a mulatságosan képetelen megállapítást egész komolyan mondta egy nő a másiknak, s az a másik egész komolyan hallgatta végig.

•

A villamoson egy újabb rendelet megengedi a kalauzoknak, hogy amennyiben van elegendő hely és nincs dolguk, leülhetnek a kocsiban egy-egy percre. Pihentethetik fáradt, zaklatott tagjaikat.

Megfigyeltük, hogy milyen nehezen tudják elfogadni a kalauzok ezt az engedélyt. Le-leülnek ugyan egy-egy pillanatra, de csak féllábbal, az ülés szélére, majd hogy le nem pottyannak onnan egy-egy zökkenőnél. Olyanok, mint a gyermek, akit sokáig kordában tartottak, s később – ha már megengedik neki – akkor se tud teljesen önfeledt lenni.

1934. április 20., péntek, 4. old.

Arcélek

Amióta a nők fölszabadultak, önálló foglalkozást űznek, kamaszfürtöt viselneknek és maguk is kenyérkeresők, felelős emberek lettek, egycsapásra megszűnt a régi világban annyira jól ismert, állandó gúny célpontja, a papucsférj. Szinte észrevétlenül semmisült meg ez az alak, vidám élcek oly gyakran szereplő hőse, akin anyáink-apáink nem is olyan régen még annyit mulattak.

A napokban láttunk egyet.

Hatvan év felé járó vidékies úr szállt föl az Erzsébet-hídnál a villamosra természetes életpárjával. A Déli vasútig mentek. Ezen az aránylag rövid útvonalon a harcias feleség legalább hússzor adott férjének hangos, ellentmondást nem tűrő utasítást. Az asszony szabta meg, hogy hová üljön a férfi, hová